

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci žalobce: **P.K.**, bytem..., zastoupeného Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem se sídlem Sluneční nám. 14, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Plzeňský kraj**, se sídlem Hálkova 14, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2017, č.j. 1031642/17/2301-80541-403350,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12.390,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Jakuba Hajdučíka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Exekučním příkazem ze dne 9. 5. 2017, č.j. 1031642/17/2301-80541-403350, Finanční úřad pro Plzeňský kraj podle § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. b) a § 190 odst. 1 daňového řádu s použitím občanského soudního řádu nařídil daňovou exekuci přikázáním pohledávky z účtu. K vymožení nedoplatku ve výši 48.692,- Kč, včetně příslušejícího úroku z prodlení ke dni 5. 5. 2017 ve výši 619,- Kč a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce ve výši 986,- Kč, tj. celkové částky **50.297,- Kč**, jakož i úroku z prodlení z částky 48.692,- Kč od 6. 5. 2017 do

zaplacení, přikázal správce daně poddlužníkovi Citfin, spořitelní družstvo, aby od okamžiku, kdy mu bude doručen tento exekuční příkaz, po dobu trvání daňové exekuce nevyplácel peněžní prostředky z účtu žalobce. Žalobce nezaplatil ke dni 5. 5. 2017 správci daně podle vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 5. 5. 2017, č.j. 1031318/17/2301-80541-403350, daň z přidané hodnoty ve výši 48.692,- Kč a příslušející úrok z prodlení ve výši 619,- Kč.

Dne 30. 6. 2017 podal žalobce proti tomuto exekučnímu příkazu žalobu ke zdejšímu soudu. Uvedenou žalobu doručil zdejší soud žalovanému správnímu orgánu k vyjádření dne 18. 7. 2017.

Dne 26. 7. 2017 pod č.j. 15547790/17/2301-80541-403350 Finanční úřad pro Plzeňský kraj rozhodl podle § 181 odst. 2 písm. a) daňového řádu z moci úřední tak, že daňová exekuce přikázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb Citfin, spotřební družstvo, nařízená exekučním příkazem ze dne 9. 5. 2017, č.j. 1031642/17/2301-80541-403350, se částečně zastavuje v částce 45.457,- Kč.

II. Žaloba

V žalobě se namítá, že nedoplatky, jejichž úhrada je vymáhána exekučním příkazem, vznikly částečně nedoplatkem na DPH ve výši 44.893,- Kč, který vznikl tím, že žalovaný provedl dne 16. 2. 2017 na základě dražební vyhlášky č. 1/2017, č.j. 27765/17/2301-80541-403350, dražbu movitých věcí ve vlastnictví žalobce, která byla částečně úspěšná a vymáhaný nedoplatek je součtem částek DPH, které musí zaplatit žalovaný, protože realizoval prodej movitých věcí. Žalovaný po dražbě vydal rozhodnutí o udělení příklepu v dražbě věcí movitých a zároveň potvrzení o úhradách nejvyšších podání u vydražených věcí movitých v daňové exekuci (daňové doklady). Všechna rozhodnutí jsou přílohou a žalobce na ně odkazuje. V případě, že dochází k prodeji movitých věcí v daňové exekuci, platí daň orgán veřejné moci, a to podle § 108 odst. 4 ZDPH. Jím uskutečněné platby musí být uhrazeny na osobní daňový účet plátce ve lhůtě pro podání daňového přiznání za zdaňovací období, ve kterém se tento prodej uskutečnil. Žalovaný byl s došlými úhradami povinen nakládat podle § 152 odst. 1 písm. a) daňového řádu tak, že je měl použít na úhradu nedoplatků na dani, které nejsou vymáhány, aby byl primárně uhrazen nedoplatek na dani vzniklý z prodeje movitých věcí ve veřejné dražbě (řádná daňová povinnost za únor 2017). Žalovaný ale pochybil, nedoplatky přiřadil patrně na úhradu nedoplatků na zajištění daně (soudu známy z jeho vlastní činnosti) a napadeným rozhodnutím je vymáhá po žalobci, což je nezákonné, a proto žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit.

Dne 20. 8. 2018 žalobce zaslal soudu společné doplnění žalob vedených pod sp. zn. 30Af 27/2017, 30Af 28/2017 a 30Af 34/2017. K tomu soud konstatuje, že žádný bod tohoto doplnění se netýká žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2017, č.j. 1031642/17/2301-80541-403350.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve vyjádření k žalobě žalovaný správní orgán uvedl, že žalobce dne 17. 3. 2017 podal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za únor 2017 č.j. 469982/17/2301-52521-403044. Daňová povinnost byla vyměřena platebním výměrem na daň z přidané hodnoty ze dne 13. 4.

2017, č.j. 821376/17/2301-52521-403044. Součástí daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty za měsíc únor 2017 byla mj. i daň dle § 108 odst. 4 ZDPH, jedná se o odvedenou částku daně z přidané hodnoty z výtěžku dražby movitých věcí konané dne 16. 2. 2017, tj. 44.893,- Kč. Tato částka je získána součtem jednotlivých částek DPH na potvrzeních o úhradě nejvyššího podání u vydražené věci movité v daňové exekuci (daňový doklad) č.j. 260675/17/2301-80541-401957 (částka DPH 10.414,- Kč), 260693/17/2301-80541-401957 (částka DPH 13.888,- Kč), 260668/17/2301-80541-401957 (částka DPH 1.495,- Kč), 260707/17/2301-80541-401957 (částka DPH 5.729,- Kč), 260731/17/2301-80541-401957 (částka DPH 7.812,- Kč) a 260751/17/2301-80541-401957 (částka DPH 5.555,- Kč), všechny ze dne 16. 2. 2017.

Po vydání napadeného exekučního příkazu žalovaný zjistil, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro nařízení daňové exekuce v částce 45.457,- Kč, neboť vymáhaný nedoplatek v této výši měl být částečně uhrazen před vydáním napadeného exekučního příkazu, a to dne 16. 2. 2017 částkou 44.893,- Kč, kdy se jedná o odvedenou částku daně z přidané hodnoty z výtěžku dražby movitých věcí konané dne 16. 2. 2017 (§ 108 odst. 4 ZDPH), a dne 25. 4. 2017 nadměrným odpočtem za zdaňovací období březen 2017 v částce 78,- Kč. V důsledku částečného zastavení daňové exekuce došlo i k přiměřenému ponížení exekučních nákladů za nařízení daňové exekuce, a to v částce 486,- Kč. V tomto případě došlo k situaci, kdy automatizovaný daňový informační systém špatně přiřadil částku daně z přidané hodnoty odpovídající výtěžku dražby movitých věcí k nedoplatku na dani dle § 152 daňového řádu, avšak ustanovení § 108 odst. 4 ZDPH upravuje specifickou úhradu daně z přidané hodnoty, kdy osoba určená k uskutečnění prodeje obchodního majetku plátce, která přijala úplatu za uskutečněný prodej obchodního majetku, je povinna zaplatit daň na osobní daňový účet plátce ve lhůtě pro podání daňového přiznání za zdaňovací období (únor 2017), ve kterém se tento prodej uskutečnil. Ihned po té, co se žalovaný o tomto technickém nedopatření dozvěděl, přistoupil k částečnému zastavení daňové exekuce rozhodnutím ze dne 26. 7. 2017, č.j. 1554790/17/2301-80541-403350. Ve zbylé části, tj. v částce 4.840,- Kč, daňová exekuce na základě napadeného exekučního příkazu pokračuje.

Na základě výše uvedeného má žalovaný za to, že odpadl důvod řízení ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2017, č.j. 1031642/17/2301-80541-403350.

IV. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 22. 8. 2018 účastníci řízení setrvali na své předchozí argumentaci obsažené v jejich písemných podáních, tj. žalobě a vyjádření žalovaného správního orgánu k ní.

V. Posouzení věci krajským soudem

Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. Tomuto ustanovení zdejší soud nerozumí tak, že soud je za všech okolností bezvýjimečně vázán stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Kdyby měl zákonodárce na mysli takovouto absolutní vázanost, nepochybně by použil kategoričtější dikci, než „vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu“.

V některých případech je podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, které je v průběhu řízení před soudem zrušeno správním orgánem, který je vydal, nebo nadřízeným správním orgánem. Žalobou napadené rozhodnutí v době podání žaloby existovalo, avšak v době rozhodování soudu o žalobě již neexistuje. Soud tak už nemá o čem rozhodovat. Nastalá situace má v zásadě dvě řešení. Žalobce může soudu jeho rozhodování „usnadnit“ tím, že vezme žalobu zpět. V takovém případě soud řízení o žalobě zastaví podle § 47 písm. a) s. ř. s. „Neusnadní-li“ žalobce soudu jeho rozhodování zpětvzetím žaloby, soud žalobu odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení: *„Komentované ustanovení [= § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] používají soudy také v případech, kdy shledají, že neexistuje nebo odpadl předmět řízení, tudíž soudy nemají, o čem by rozhodovaly. ... Příkladem odpadnutí předmětu řízení je situace, kdy napadený územní plán v průběhu soudního řízení pozbyl platnosti v důsledku nabytí účinnosti zásad územního rozvoje pro totéž území nebo kdy žalobou napadené rozhodnutí bylo v průběhu soudního řízení změněno nebo zrušeno v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 SŘ.“* (Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha 2014, str. 367 - 368). O náhradě nákladů řízení se v takovýchto případech rozhoduje zpravidla podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s.

V přezkoumávané věci je to složitější. Napadeným exekučním příkazem ze dne 9. 5. 2017 byla nařízena daňová exekuce k vymožení nedoplatku v celkové výši 50.297,- Kč. Rozhodnutím ze dne 26. 7. 2017 byla daňová exekuce, která byla nařízena napadeným exekučním příkazem, částečně zastavena v částce 45.457,- Kč. Ve zbývající části, tj. v částce 4.840,- Kč, daňová exekuce, která byla nařízena napadeným exekučním příkazem, pokračovala. I když tu jde o částečné zastavení daňové exekuce, lze to vnímat jako částečné zrušení napadeného exekučního příkazu (před rozhodnutím soudu). Soud tedy musel tuto skutečnost zohlednit.

Žalobcovy námitky se týkají částky 45.457,- Kč. Ve vztahu k této částce jsou žalobcovy námitky důvodné, jak to uznal už žalovaný správní orgán. Ve vztahu k zbývající částce 4.840,- Kč nemohla být shledána důvodnost námitek, protože v tomto rozsahu žádné námitky uplatněny nebyly. Soud ovšem rozhodoval až v situaci, kdy napadený exekuční příkaz byl zrušen co do částky 45.457,- Kč a nadále existoval jen co do částky 4.840,- Kč. Soud by neměl rušit to, co již bylo dříve zrušeno. Zřejmě čistější by bylo, aby napadený exekuční příkaz byl zrušen co do částky 45.457,- Kč a ve vztahu k částce 4.840,- Kč byla žaloba zamítnuta. Tomuto řešení však brání ta okolnost, že napadený exekuční příkaz ani podkladový výkaz nedoplatků nepracují s relativně samostatnými částkami 45.457,- Kč a 4.840,- Kč. Rozhodnutí soudu by tak nebylo srozumitelné a mohlo by zapříčiňovat následné spory mezi účastníky soudního řízení. K takovému řešení proto přistoupeno nebylo.

Žalobcovy námitky ve vztahu k částce 45.457,- Kč byly v okamžiku podání žaloby důvodné, v době rozhodování soudu však již nebyla otázkou důvodnosti žalobcových námitek relevantní, protože v tomto rozsahu odpadl předmět řízení (viz výše). Ve vztahu k částce 4.840,- Kč nemohly být žalobcovy námitky shledány důvodnými. Žalobě tudíž nemohlo být vyhověno ve vztahu k požadavku na zrušení napadeného exekučního příkazu. Jelikož tu nebylo možno použít „čistějšího“ řešení, soud aplikoval řešení, které je „čistějším“ řešení nejblíže, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Jinak je tomu ovšem ve vztahu k žalobcově požadavku na náhradu nákladů řízení. Ve správním soudnictví se úspěšnost ve věci v naprosté většině případů odvozuje od výsledku řízení (zejména od zrušení rozhodnutí nebo zamítnutí žaloby). V tomto výjimečném případě je uvedená relace narušena. Žalobce usiloval o zrušení napadeného exekučního příkazu. Toho po podání žaloby v podstatném rozsahu dosáhl, byť ne rozhodnutím soudu, nýbrž rozhodnutím žalovaného správního orgánu. Z uvedených důvodů tedy žalobce, i když nedosáhl zrušení napadeného rozhodnutí soudem, přeci jen měl (částečný) úspěch ve věci. Inspirací tu je ustanovení § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. (*Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.*).

VI. Náklady řízení

Náhrada nákladů řízení je upravena v § 60 s. ř. s. Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů (§ 60 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Žalobce na nákladech řízení účtoval soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000,- Kč, převzetí věci a přípravu zastoupení ve výši 3.100,- Kč, podání žaloby ve výši 3.100,- Kč, ústní jednání ve výši 3.100,- Kč, repliku k vyjádření žalovaného ve výši 3.100,- Kč, hotové výdaje ve výši 1.200,- Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 2.856,- Kč, tedy celkem 19.456,- Kč.

Kdyby měl žalobce ve věci plný úspěch, měl by podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 15.342,- Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3.000,- Kč, z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (9.300,- + DPH = 11.253,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900,- + DPH = 1.089,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) žaloba a 3) účast na jednání před soudem. Naproti tomu za úkon právní služby podle uvedeného ustanovení advokátního tarifu nelze pokládat repliku k vyjádření žalovaného – doplnění žaloby, neboť soudu sice bylo zasláno (společné) doplnění žaloby, ale to se týkalo jen věcí vedených pod sp. zn. 30Af 27/2017 a 30Af 28/2017, nikoli však aktuálně projednávané a rozhodované věci 30Af 34/2017.

Jelikož v přezkoumávané věci měl žalobce úspěch jen částečný, je tu nutno aplikovat ustanovení § 60 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Takový postup je objasněn například v odborné literatuře: „*Při částečném úspěchu musí soud určit vzájemný poměr úspěchu a neúspěchu obou stran sporu a tento poměr poté promítnout do výše nákladů jednotlivých účastníků řízení. ... Pokud se míra úspěchu účastníků řízení liší (např. žalobce se svým žalobním návrhem ze $\frac{3}{4}$ uspěl a z $\frac{1}{4}$ nikoliv), soud při rozhodování o nákladech řízení odečte zjištěný rozsah neúspěchu od úspěchu ($\frac{3}{4}$ minus $\frac{1}{4}$ = $\frac{1}{2}$) a výsledkem vynásobí náklady řízení uplatňované úspěšným účastníkem řízení; v daném případě by měl žalobce vůči žalovanému*

nárok na náhradu ½ svých důvodně vynaložených nákladů a žalovaný by své náklady nesl sám.“ (Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha 2014, str. 513 - 514). V daném případě měl žalobce úspěch co do částky 45.457,- Kč z celkové částky 50.297,- Kč, tj. v rozsahu 90,38 %, a žalovaný správní orgán měl úspěch čili žalobce měl neúspěch co do částky 4.840,- Kč opět z celkové částky 50.297,- Kč, tj. v rozsahu 9,62 %. Odečtením zjištěného rozsahu neúspěchu od úspěchu se pro žalobce dochází k výsledku $90,38 - 9,62 = 80,76$ (%). Jestliže se pak tímto výsledkem vynásobí náklady řízení důvodně vynaložené žalobcem, dospívá se k celkové (redukované) výši $0,8076 \times 15.342,- = 12.390,-$ Kč.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat). Číslo bankovního účtu pro úhradu nákladů řízení je uvedeno na str. 3 žaloby.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 22. srpna 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.